

Arrest

nr. 62 951 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. SCHOUTEN *loco* advocaat W. DOBBELAERE en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, beschikt over een Marokkaans nationaal paspoort met een visum kort verblijf met binnenkomststempel op 6 november 2002.

Verzoekster meldt zich op 20 juni 2006 aan bij de politie nadat zij was opgeroepen om zich te melden in het raam van een onderzoek schijnhuwelijk.

Op 20 juni 2006 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 juli 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2009 biedt verzoekster zich samen met A.Z. van Marokkaanse nationaliteit, aan te Gent inzake een voorgenomen huwelijk.

Op 13 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

A., S. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te B. B. op 24.08.1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beweert in de aanvraag dat zij in aanmerking komt voor punt 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een verklaring van aanwerven van G. S. d.d. 30.11.2009 toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene legt met betrekking tot haar duurzame lokale verankering in België brieven aangaande taallessen Nederlands en enkele getuigenverklaringen voor. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

(...).”

Op 19 januari 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*de betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.
(...).*"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt ondermeer een exceptie op van gebrek aan belang wat betreft de tweede bestreden beslissing omdat het een herhaald bevel betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werden reeds op 20 juni 2006 en op 16 juli 2007 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. Deze exceptie van de verwerende partij is gegrond, waardoor niet meer dient ingegaan te worden op de andere exceptie inzake dezelfde bestreden beslissing.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3.3. Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om de beslissing van de verwerende partij te hervormen of aan verzoekster "toestemming te (...) verlenen in België verblijf te houden gedurende een termijn van meer dan 3 maanden". Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middelen tot beroep

1. Verzoekster wordt de toegang tot het Belgisch Grondgebied, vestiging en verblijf langer dan drie maanden geweigerd, om reden :

A

Dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkost documenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980).

B

Dat de elementen met betrekking tot haar lokale verankering niet in haar voordeel kunnen weerhouden worden met betrekking tot punt 2.8 van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, aangezien zij naast andere bewijzen niet slaagt in het voorleggen van een behoorlijk arbeidscontract.

C

Dat verzoekster er niet in slaagt, ondanks het feit dat conform het dossier algemeen kan aanvaard worden dat zij minstens 5 jaar ononderbroken in België verblijft, dat zij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Betreffende punt A kan evident geen grief tot beroep ontwikkeld worden.

Betreffende punt B, dat verzoekster er niet in slaagt een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen, klopt dit niet: in bijlage voegt verzoekster een arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling van een vreemdeling uitgaande van de werkgever S. SPRL, met adres (...), ondernemingsnummer (...) die reeds sedert 1 juni 2010 bereid is haar voltijds in dienst te nemen als schoonmaakster van kantoren.

Deze werkaanbieding geldt nog altijd hetgeen inhoudt dat van zodra verzoekster permanent verblijf in België kan houden, zij onmiddellijk in dienst kan en zal treden.

Desgevallend kan haar voor een beperkte periode een verblijf worden toegestaan teneinde haar de kans te geven dit ook in de praktijk te staven.

De beslissing dd. 27 augustus 2010 uitgaande van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid stelt zelf dat verzoekster qua verblijfsduur in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 indien zij over dergelijk ingevuld contract beschikt;

Betreffende punt C, wil verzoekster overtuigen op basis van onderstaande middelen:

1 de beslissing dd. 27 augustus 2010 uitgaande van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid stelt zelf dat verzoekster qua verblijfsduur in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, daar haar verblijf in België sedert minstens 2003 niet wordt betwist.

2 verzoekster heeft reeds jaren een standvastige duurzame relatie met de heer A. Z., van Marokkaanse nationaliteit doch geldig in het Rijk verblijvende onder het rijksregisternummer(...).

3 De heer A. Z. verklaart op woord van eer dat hij reeds vijf jaar ononderbroken met verzoekster samenwoont te Gent, eerst 3 jaar in de (...) te 9000 Gent en vervolgens 2 jaar in de (...) te 9050 Gentbrugge, (in bijlage verklaring als volgt: "Mijn naam is A. Z.. Ik wil met A. S. trouwen in België. Zij woont al 5 jaar bij mij in Gent. Eerst drie jaar in de (...) en dan twee jaar in de (...) te Gentbrugge. Ik ben nog gehuwd met een dame in Marokko maar ik heb daar nooit mee samen gewoond en ik doe het nodige om te scheiden."

*4 Dit samenwonen te Gent kan worden gestaafd aan de hand van volgende stukken in bijlage gevoegd:
- Brief OCMW te Gent dd. 4 december 2009 waarbij is beslist niet tussen te komen in door verzoekster gemaakte kosten voor dringende medische hulpverlening omdat "u heeft voldoende financiële middelen namelijk het inkomen van uw partner A. Z." Dit schrijven dd. 4 december 2009 is gericht aan het adres van beiden samen te 9050 Gentbrugge, aan de (...).*

Deze dringende medische kosten (zie bijlage) betreffen een factuur van het AZ Sint - Lucas te Gent voor de periode oktober 2009, tevens gericht op hetzelfde adres te Gentbrugge op naam van verzoekster.

Inderdaad beschikt hef samenwonende feitelijke gezin over voldoende inkomsten, nu dhr, A. Z. over een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur beschikt, als tewerkgestelde bij het bedrijf D.-A. NV te Gent (zie bijlage) Er is aldus geen sprake dat verzoekster bij toegestaan verblijf langer dan 3 maanden op het grondgebied van het Rijk aanspraak zou maken op enige uitkering. Daarenboven kan zij van zodra zij toestemming zou ontvangen onmiddellijk zelf aan de slag.

- Dit langdurig en duurzaam samenwonen te Gent wordt onder meer ook bewezen door de verwoede pogingen van verzoekster om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen. Als raadsman van verzoekster kan ik bevestigen dat ik tijdens de consultaties die tot dit bezwaarschrift hebben geleid geen enkele maal een andere taal dan de Nederlandse heb moeten gebruiken.

Verzoekster begrijpt het Nederlands, en dient zich voor haar replieken slechts sporadisch tot het Frans te wenden, hetgeen zij bovendien volledig beheerst.

Verzoekster heeft inmiddels de richtgraad 2 van de opleiding Nederlands tweede taal bereikt en is ingeschreven voor module 3 (zie bijlage)

Deze samenwoning wordt bovendien gestaafd door talrijke vrienden en kennissen van het koppel, die op verzoek van de raad van verzoekster op woord van eer bereid waren dit te verklaren. Daarbij dient te

worden onderstreept dat niet enkel leden van de Marokkaanse gemeenschap te Gent prompt op mijn verzoek zijn ingegaan.

Verzoeker voegt volgende stukken aan haar bundel:

- verklaring op eer mevrouw M. V., gegevens volledig gekend, die stelt dat zij het koppel reeds jaren kent;*
- verklaring op eer mevrouw V. P. H., gegevens volledig gekend, die bevestigt te weten dat het koppel reeds 5 jaar samenwoont.*
- verklaring op eer dhr. D. A., van Belgische nationaliteit, gegevens volledig gekend, die stelt dat het koppel reeds 5 jaar samenwoont.*
- verklaring op eer mevr. B. Y., van Belgische nationaliteit, gegevens volledig gekend, die stelt dat zij het koppel zeer goed kent.*
- verklaring op eer dhr. I. A. en diens echtgenote M. K., van Belgische nationaliteit, gegevens volledig gekend, die stellen dat het koppel reeds 5 jaar samenwoont.*

Verzoekster woont aldus onmiskenbaar sedert einde 2005 samen met de heer A. Z.;

Er is sprake van een duurzaam partnerschap met een burger van de Unie die wel de toelating heeft om langer dan 3 maanden verblijf te houden op het Belgische Grondgebied.

Mocht het huwelijk waartoe dhr. A. onder familiale druk te Marokko reeds ontbonden zijn, waartoe hij op heden de nodige stappen toe neemt en hetwelke hij trouwens nooit werkelijk heeft beleefd wegens geen enkel samenwoning, dan had hij verzoekster reeds tot zijn vrouw willen maken.

Het is evident dat het onmenselijk is een dergelijke duurzame samenwoning te verbreken door verzoekster te verplichten het grondgebied te verlaten, terwijl zij zich schitterend heeft geïntegreerd en onmiddellijk aan de slag zou kunnen als voltijdse werkracht."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het enig middel onontvankelijk is. Het bevat immers geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. Er wordt geen voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor gebracht wat nochtans een voorwaarde is om te spreken van een ontvankelijk middel.

Ondergeschiedt laat de verwerende partij gelden dat de middelen voornamelijk kritiek inhouden op de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, terwijl conform het inleidende verzoekschrift blijkt dat de bestreden beslissing enkel het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De concrete kritiek van verzoekster heeft derhalve geen betrekking op de bestreden beslissing en is niet ontvankelijk.

Uiterst ondergeschiedt benadrukt de verwerende partij dat verzoekster concrete kritiek op de beslissing inzake de ongegrondheid van haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen. Het arbeidscontract dat verzoekster heeft voorgelegd, heeft zij niet voorgelegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Verzoeksters beschouwingen inzake haar relatie en het criterium 2.8A kunnen geen afbreuk doen aan de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij verwijst naar de passage waarin erop wordt gewezen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of dat zij voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Inzake verzoeksters relatie wijst de verwerende partij erop dat verzoeksters partner nog gehuwd is.

Verzoeksters beschouwingen kunnen volgens de verwerende partij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

4.3. De verwerende partij voert aan dat het middel onontvankelijk is omdat het geen rechtsregel vermeldt die geschonden wordt. Uit de bewoordingen van het middel blijkt echter duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing betwist, zodat daaruit blijkt dat zij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel is ontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft op 15 december 2009 een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de gegrondheid van de aanvraag van verzoekster onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster zelf heeft aangebracht.

4.3.1. Verzoekster voert aan dat het motief waarin overwogen wordt dat zij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd, niet correct is omdat zij heden een arbeidscontract kan voorleggen daterend van 1 juni 2010.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster bij haar aanvraag van 13 december 2009 een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoekster een aanvulling heeft ingediend waarbij zij een arbeidscontract zou hebben gevoegd. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus in alle redelijkheid en op basis van de stukken van het dossier oordelen

dat verzoekster geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft ingediend maar enkel een verklaring van aanwerven, die niet kan aanvaard worden aangezien dit geen arbeidscontract is.

De Raad merkt op dat, in zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

4.3.2. Inzake het motief dat verzoekster eventueel sinds vijf jaar ononderbroken in België verblijft maar er niet in slaagt aan te tonen dat zij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, stelt verzoekster dat haar verblijf in België sinds minstens 2003 niet wordt betwist, dat zij een standvastige duurzame relatie heeft met de heer A.Z. waarmee ze al vijf jaar ononderbroken samenwoont en waarover zij bij huidig verzoekschrift getuigenverklaringen voegt.

De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag inderdaad stukken heeft gevoegd die erop kunnen wijzen dat zij reeds vijf jaar ononderbroken in België verbleef op datum van 15 december 2009 (opening zichtrekening in augustus 2004, verklaring behandelende dokter, getuigenverklaringen). Zij heeft geen stukken voorgelegd die erop wijzen dat zij een duurzame relatie heeft met de heer A.Z. en dat ze al vijf jaar ononderbroken met hem samenleeft. Het uittreksel uit het bevolkingsregister dat verzoekster bij haar aanvraag voorlegde, bewijst enkel dat de heer A.Z. in Gent woont maar vermeldt niet dat verzoekster op dit adres verblijft. Nu verzoekster bij haar aanvraag geen stukken heeft voorgelegd in verband met haar relatie met de heer A.Z., staat vast dat het bestuur hiervan niet op de hoogte was en bijgevolg geen rekening kon houden met dit gegeven. De stukken die verzoekster voor het eerst bij huidig verzoekschrift voorlegt, kunnen geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing omdat ze niet werden voorgelegd aan het bestuur.

De omstandigheid dat verzoekster zich in februari 2009 had aangeboden inzake een voorgenomen huwelijk zonder verder gevolg, doet hieraan geen afbreuk.

Bovenal dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad in België of dat ze voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, zodat het motief in dit verband niet onkracht wordt.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een foutieve feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET